

ผลการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัย

THE RESULTS OF IMPLEMENTING LEARNING EXPERIENCE BY USING THE PROJECT APPROACH TOWARD SPEAKING OF YOUNG CHILDREN

ลภัสรดา คำสงค์¹, รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ปิญโญนันตพงษ์², ดร.พัฒนา ชัชพงศ์³

LapatradaKhamsong¹, Assoc.Prof.Dr. Sirima Pinyoanuntapong², Dr.Patana Chutpong³

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กปฐมวัยชาย - หญิงที่มีอายุระหว่าง 4 – 5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านนายผล (แม่สุวรรณอุปถัมภ์) เขตบางบอน สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้มาโดยวิธีการเลือกนักเรียนโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลาก 1 ห้องเรียน จากจำนวน 2 ห้องเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง 15 คน ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 60 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แผน คือแผนการจัดประสบการณ์แบบโครงการและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .72 ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบการทดลองกลุ่มเดียววัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One – group Pretest – Posttest Design) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล t-test for dependent simple ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมแบบโครงการ ความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัยในภาพรวมอยู่ในระดับดี (= 14.66) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการพูดคำศัพท์ (= 5.87) อยู่ในระดับดี ด้านการพูดเป็นประโยค (= 3.74) อยู่ในระดับดี และด้านการพูดเป็นเรื่องราว (= 5.07) อยู่ในระดับดี เมื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยในภาพรวมและรายด้าน มีค่าสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมแบบโครงการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : โครงการ, ความสามารถในการพูด, เด็กปฐมวัย

¹ นิสิตปริญญาโท หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² ประธานที่ปรึกษาปริญญาโท ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³ ที่ปรึกษาร่วมปริญญาโท ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ABSTRACT

The purpose of this research was to study and compare the speaking ability of preschool children through project experience. The sample used in the study was preschool boys and girls, with 4-5 years of age, who were studying in first year kindergarten in second semester of 2014 academic year at Ban Nai Phon (Maen Suwan Uppatham) School under Bang Bon District Office, Bangkok Metropolitan Administration. One class of two was chosen and then 15 students were selected by drawing. The experiments were carried out within the period of 8 weeks, 4 days a week, and 60 minutes for each day. The instruments used in the study were plans of project activity and a test of speaking ability with the reliability of whole paper at .72. The research followed the one-group pretest-posttest design and the data were statistically analyzed by using dependent sample t-test. The research results revealed that, after the use of project activity, the speaking ability of preschool children in general was at the good level ($\bar{X} = 14.66$). When considering in individual areas, it was found that their speaking abilities in the areas of Words ($\bar{X} = 5.87$), Sentences ($\bar{X} = 3.74$), and Discourses ($\bar{X} = 5.07$) were all at the good level. When comparing the levels of speaking ability of preschool children both in general and in individual areas, their speaking ability after the use of project activity was higher than that of before the use of activity with statistical significance at the level of .01.

Key Words: Project, Speaking ability, Preschool Children

บทนำ

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) และจากการทบทวน ปัญหาของการจัดการศึกษาที่ผ่านมา รวมทั้งความ เปลี่ยนแปลงของบริบทต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์ที่มีอิทธิพลต่อการ จัด การศึกษาของประเทศได้นำมาสู่การจัดทำ กรอบทิศทางการ พัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) กำหนดยุทธศาสตร์และการดำเนินงาน ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาเด็กปฐมวัย ได้กำหนด เป้าหมายไว้ภายในปี 2554 เด็กปฐมวัยทุกคนได้รับการ พัฒนาอย่างถูกต้อง เติบโตตามวัยอย่างเหมาะสมและมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ต่อไปหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 เป็น แนวทางในการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและเป็น

มาตรฐานเดียวกันเพื่อส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้เติบโตมี พัฒนาการทุกด้านอย่างสมดุล เป็นคนดี คนเก่งมีความสุขและเติบโตเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศ การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาประชากรใน อารยประเทศต่างให้ความสนใจและตระหนักดีว่าเด็ก ปฐมวัยคือรากฐานทางปัญญาของชาติที่จะส่งผลในการ พัฒนาประเทศแบบยั่งยืนฉะนั้นการจัดการศึกษาจึงต้อง เริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัยเพราะเป็นวัยที่มีพัฒนาการสูงกว่า วัยอื่นๆและเป็นวัยที่เกิดการเรียนรู้มากที่สุดในชีวิต สมควรได้รับการส่งเสริมในทุกๆด้านทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์จิตใจสังคมและสติปัญญาเพราะโดยธรรมชาติ ของเด็กปฐมวัยเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็นมีความ สนใจในทุกเรื่องชอบแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ เหมาะต่อการปูพื้นฐานและการปลูกฝังคุณลักษณะต่างๆ เพื่อให้เด็กปฐมวัยมีชีวิตที่ดีมีความพร้อมและมี พัฒนาการทุกด้าน (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

2526: 82) การจัดการศึกษาจึงเล็งเห็นว่าควรพัฒนาคนตั้งแต่วัยในครรภ์มารดาจนถึงวัยผู้ใหญ่ และวัยที่ควรได้รับการพัฒนาเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาผู้เรียนคือวัยตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ปี (5 ปี 11 เดือน 29 วัน) ซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาทั้งปวง เป็นการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ที่ยั่งยืนและป้องกันปัญหาสังคมในระยะยาว จากทฤษฎีองค์ความรู้เรื่องพัฒนาการเด็ก รวมทั้งงานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวกับเด็กปฐมวัย ชี้ให้เห็นว่าช่วงเวลาที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการวางรากฐานการพัฒนาความเจริญเติบโตในทุกด้าน ฉะนั้นหากเด็กได้รับการเลี้ยงดูที่ดีและถูกต้องตามหลักจิตวิทยา และหลักวิชาการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว เด็กจะเกิดการพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพ ในทางตรงกันข้าม หากเด็กไม่ได้รับการเลี้ยงดูและการพัฒนาที่ถูกต้อง เมื่อพ้นวัยนี้ไปแล้ว โอกาสทองของการพัฒนาก็จะไม่หวนคืนกลับมาอีก

การพูดเป็นพฤติกรรมสื่อสารที่มีความสำคัญยิ่งในสังคมปัจจุบันแม้โลกจะเข้าสู่ยุคไร้พรมแดน (Globalization) ที่มีความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างมากแล้วก็ตามการพูดก็ยังคงมีความสำคัญและจำเป็นมากในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารในชีวิตประจำวันดังที่วรรณิโสประยูร (2539: 98) กล่าวว่า “การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุดเพราะการพูดเป็นเครื่องมือสื่อความคิดที่รวดเร็วแพร่หลายได้ผลยิ่งขึ้น นอกจากจะพูดทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้วยังมีโอกาสอื่นๆ ที่ต้องพูดเป็นทางการซึ่งเป็นการเผยแพร่ที่ถ่ายทอดความรู้ความคิดเป็นสำคัญ” การพูดเป็นทักษะสำคัญทางภาษาโดยจะแทรกอยู่ในชีวิตประจำวันของบุคคลทุกเพศทุกวัยและทุกหน่วยงานดังนั้นผู้ใหญ่จึงควรตระหนักและให้ความสำคัญกับการพูดไม่น้อยไปกว่าทักษะด้านอื่นๆ เพราะการพูดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์มีหลักเกณฑ์และวิธีการต่างๆ ที่สามารถสอนได้และสามารถเรียนรู้ได้และฝึกฝนได้เช่นเดียวกับทักษะอื่นๆ ที่ไม่ได้ติดตัวมาแต่กำเนิดและไม่ใช่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติการพูดเป็น

ทักษะของพัฒนาการทางภาษาในเด็กปฐมวัยที่กล่าวว่า การจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับอายุธรรมชาติและความต้องการของเด็กซึ่งมีความแตกต่างกันด้วยเหตุนี้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงความสำคัญและจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางภาษาให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัยซึ่งต้องอาศัยทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ เพียเจต์ ซึ่งกล่าวว่าเด็กปฐมวัยอายุ 2-7 ปีจัดอยู่ในขั้นพัฒนาทางขั้นคิดก่อนปฏิบัติการเด็กเรียนรู้จากการกระทำโดยอาศัยสื่อวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เพราะเด็กในวัยนี้ยังไม่พัฒนาถึงขั้นที่จะเข้าใจเรื่องที่เป็นนามธรรมได้ต้องอาศัยสื่อที่เป็นรูปธรรมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนต้องเป็นไปในลักษณะของการบูรณาการเพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทุกด้านทั้งด้านการฟังและการพูดการเรียนรู้ที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้เรียนและปฏิบัติให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดด้วยการให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ได้ประพฤติปฏิบัติลงมือกระทำจริงจัดกิจกรรมต่างๆ ให้ผู้เรียนมีโอกาสรับรู้โดยผ่านการรับรู้หลายๆ ทางอาทิการฟังการพูดการถามการสัมผัสและการทดลองกิจกรรมต้องท้าทายชวนคิดมีความยากง่ายสลับซับซ้อนพอเหมาะกับวัยและความสามารถ (สิริมาภิญญนันตพงษ์. 2550: 110) และการเสริมสร้างทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักพัฒนาการและหลักการเรียนรู้ดังกล่าวควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติรวมทั้งเป็นกิจกรรมที่สามารถกระทำร่วมกันได้ทั้งในรูปแบบระหว่างเด็กกับเด็กและเด็กกับครู กิจกรรมการพูดได้แก่การท่องคำคล้องจองปริศนาคำทายการเล่าเรื่องการสนทนาและการวางแผนร่วมกัน (นภเนตร ธรรมบวร. 2544: 113)

การจัดประสบการณ์แบบโครงการ (Project Approach) นับว่าเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กปฐมวัยเกิดการพัฒนาทักษะทางด้านการพูดได้เนื่องจากการจัดประสบการณ์แบบโครงการนั้นเป็นการจัดที่เน้น

ผู้เรียนเป็นสำคัญเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ในหัวเรื่องที่ตนอยากเรียนรู้อย่างลุ่มลึกซึ่งกระบวนการเรียนรู้ในโครงการทั้ง 3 ระยะคือระยะเริ่มต้นโครงการในขั้นนี้เด็กจะได้แสดงออกในรูปของการแสดงความคิดเห็น การซักถามพูดคุยในการเลือกเรื่องที่ตนเองสนใจซึ่งเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดของเด็กในระยะพัฒนาโครงการเด็กจะได้มีโอกาสออกไปค้นคว้าหาคำตอบในเรื่องที่ต้องการเรียนรู้นอกห้องเรียนเด็กจะได้สัมผัสกับธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัวรวมถึงเด็กจะได้ลงมือกระทำกิจกรรมต่างๆด้วยตนเอง (Project Approach) แสดงความสามารถค้นหาทางแก้ปัญหาด้วยการลงมือปฏิบัติ เป็นการส่งเสริมเด็กปฐมวัยอย่างหนึ่งในการค้นหาคำตอบด้วยตนเองได้มีโอกาสพูดคุยซักถามอย่างอิสระเป็นตัวของตัวเองในการที่จะศึกษาหาคำตอบตามความต้องการและความถนัดและระยะสรุปโครงการเด็กสามารถเสนอกระบวนการแก้ปัญหาหรือวิธีการทำงานที่คิดค้นนั้น ทั้งเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล นักเรียนเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและวางแผนว่า ทำอย่างไรถึงจะบรรลุเป้าหมาย ใช้วิธีการอย่างไร และนำเสนออย่างไร เป็นการสร้างโอกาสและสถานการณ์ที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงเด็กจะเกิดการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมในการเรียนรู้จากโครงการจะเกิดสาระการเรียนรู้ในระหว่างดำเนินการเรียนรู้แบบโครงการจะปรากฏขึ้นอย่างเป็นไปตามความสนใจและความต้องการของเด็กโดยมีครูเป็นผู้สนับสนุนส่งเสริมและการกระตุ้นด้วยคำถามที่สอดคล้องกับประเด็นความสนใจของเด็ก (สุจินดาขจรรุ่งศิลป์. 2540: 2 - 9) ในขั้นนี้เด็กจะนำเสนอผลงานโดยการเล่าผลงานของตนเองและเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้ไปเรียนรู้บรรยากาศที่ก่อให้เกิดความสามารถทางการพูดได้แก่บรรยากาศที่เต็มไปด้วยการยอมรับและการกระตุ้นให้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระไม่ว่าจะเป็นการอภิปรายการซักถามเด็กมีอิสระในการพูดคุยสนทนาเล่าเรื่องราวเล่าประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้มาดังที่ สิริมา (Sirima Pinyoanuntapong .2013: 321-372) กล่าวว่า

ประสบการณ์การเรียนรู้ที่สำคัญสำหรับเด็ก คือ การสร้างบรรยากาศให้เด็กเกิดการเรียนรู้ในชีวิตประจำวันทุกวันอย่างต่อเนื่องและเหมาะสมจะช่วยส่งเสริมให้เด็กมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์และพัฒนาการที่เหมาะสมตามวัยได้

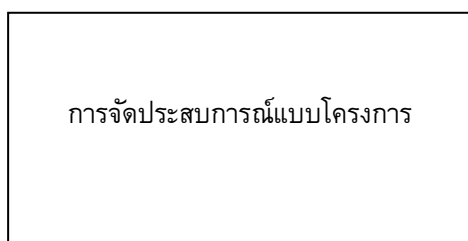
ด้วยเหตุผลและประเด็นปัญหาความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยหลังจากได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ ซึ่งการจัดกิจกรรมแบบโครงการจะช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดจากการจากกิจกรรมที่สำคัญของโครงการดังนี้ การอภิปรายกลุ่ม การศึกษานอกสถานที่ การนำเสนอประสบการณ์เดิม การสืบค้น และการจัดแสดง ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยให้มีระดับความสามารถด้านการพูดที่สูงขึ้น และเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัยต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพูดเป็นทักษะของพัฒนาการทางภาษาในเด็กปฐมวัยที่กล่าวว่าการจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับอายุธรรมชาติและความต้องการของเด็กซึ่งมีความแตกต่างกันด้วยเหตุนี้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงความสำคัญและจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางภาษาให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัยซึ่งต้องอาศัยทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ซึ่งกล่าวว่าเด็กปฐมวัยอายุ 2-7 ปีจัดอยู่ในขั้นพัฒนาทางขั้นคิดก่อนปฏิบัติการเด็กเรียนรู้จากการกระทำโดยอาศัยสื่อวัสดุอุปกรณ์ต่างๆการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ได้ประพฤติปฏิบัติลงมือกระทำจริงจัดกิจกรรมต่างๆให้ผู้เรียนมีโอกาสรับรู้โดยผ่านการรับรู้หลายๆทางอาทิการฟังการพูดการถาม

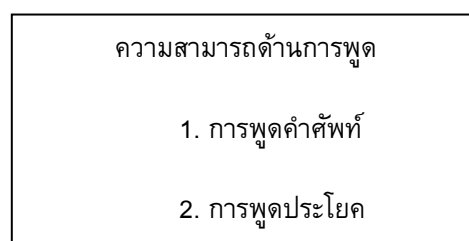
การสัมผัสและการทดลองกิจกรรมต้องทำหลายวนคิดมีความยากง่ายสลับซับซ้อนพอเหมาะกับความวัยและความสามารถ (สิริมา ภิญญอนันตพงษ์. 2550:110 การจัดการประสบการณ์แบบโครงการ (Project Approach) นับว่าเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กปฐมวัยเกิดการพัฒนาทักษะทางด้านการพูดได้เนื่องจากการจัดการประสบการณ์แบบโครงการนั้นเป็นการจัดที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ในหัวเรื่องที่ตนอยากเรียนรู้อย่างลุ่มลึกซึ่งกระบวนการเรียนรู้

ตัวแปรต้น

ในโครงการทั้ง 3 ระยะคือระยะเริ่มต้นโครงการในขั้นนี้เด็กจะได้แสดงออกในรูปของการแสดงความคิดเห็นการซักถามพูดคุยในการเลือกเรื่องที่ตนเองสนใจซึ่งเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดของเด็กในระยะพัฒนาโครงการเด็กจะได้มีโอกาสออกไปค้นคว้าหาคำตอบในเรื่องที่ต้องการเรียนรู้ในห้องเรียนเด็กจะได้สัมผัสกับธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัวรวมถึงเด็กจะได้ลงมือกระทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเองผู้วิจัยจึงกำหนดกรอบแนวคิดดังแสดงในภาพประกอบดังนี้

ตัวแปรตาม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยด้วยการจัดกิจกรรมแบบโครงการ โดยมีความมุ่งหมายเฉพาะ

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยรวมและรายด้าน ก่อนและหลังที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยรวมและรายด้าน ก่อนและหลังที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประเภทของงานวิจัย
งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง มีแบบแผนการวิจัยแบบ One- Group Pretest-Posttest Design

(สิริมา ภิญญอนันตพงษ์. 2550: 15)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนบ้านนายผล (แม่้นสุวรรณอุปถัมภ์) สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน รวมประชากร 83 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัยชาย - หญิงที่มีอายุระหว่าง 4 – 5 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านนายผล (แม่้นสุวรรณอุปถัมภ์) เขตบางบอน สังกัดกรุงเทพมหานครสุ่มนักเรียนโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลาก 1 ห้องเรียนจากจำนวน 2 ห้องเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง 15 คน

ตัวแปรที่ศึกษา การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจ จะศึกษาตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่การจัดประสบการณ์แบบ
โครงการ
ตัวแปรตาม ได้แก่ความสามารถด้านการพูด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.แผนการจัดกิจกรรมแบบโครงการแต่ละวัน
ซึ่งได้แยกออกเป็นแผนการจัดประสบการณ์ทั้งหมด39
ครั้ง ใช้เวลาในการทดลอง8 สัปดาห์ สัปดาห์ 4 วัน ได้แก่
วันอังคาร พุธ พฤหัสบดี และศุกร์ เวลา09.20 – 10.20 น.
รวมเวลาวันละ 40-60 นาที ในแผนการจัดกิจกรรมแบบ
โครงการ กำหนดรูปแบบของแต่ละแผน ประกอบด้วย 3
ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นนำเพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียน
เช่น ร้องเพลง เล่นเกม หรือเล่านิทาน เพื่อนำเข้าสู่
บทเรียน บอกเรื่องที่จะเรียน แบ่งกลุ่ม อธิบายขั้นตอน
การทำกิจกรรม ขั้นตอนกิจกรรม นักเรียนทำกิจกรรม
ต่างๆ ตามกลุ่มที่แบ่งไว้ ทดลองปฏิบัติแล้วสังเกตผลที่
เกิดขึ้น ศึกษานอกห้องเรียน วิทยากรให้ความรู้แล้วจด
บันทึก โดยที่คุณครมีหน้าที่แนะนำและกระตุ้นให้เด็กได้
ใช้ความสามารถด้านการพูด ในแต่ละระยะของการทำ
โครง ขั้นสรุปครูและนักเรียนร่วมกันสรุปกิจกรรมการ
เรียนรู้ที่ได้ลงมือปฏิบัติและบอกสิ่งที่ได้เรียนรู้โดยการ
แสดงความคิดเห็น การร้องเพลง การท่องคำกลอนและ
ร่วมกันสรุปอีกครั้งหนึ่งโดยสรุปบทเรียนเป็นแผนผัง
ความคิด (Mind Mapping)

2. แบบประเมินทักษะทางการพูดของเด็ก
ปฐมวัย สร้างแบบประเมินทักษะทางการพูดจำนวน 25
ข้อ คือความสามารถพูดคำศัพท์จากภาพจำนวน 10 ข้อ
เกณฑ์การให้คะแนน ข้อละ 2 คะแนน ตอบไม่ได้หรือ
ตอบผิดทุกภาพ ให้ 0 คะแนน ตอบถูก 1 ภาพให้ 1
คะแนน ตอบถูก 2 ภาพให้ 2 คะแนนพูดเป็นประโยค
จำนวน 10 ข้อข้อละ 3 คะแนน ไม่พูดหรือพูดไม่เป็น
ประโยคให้ 0 คะแนน พูดเป็นวลีที่ไม่สอดคล้องกับภาพ
ให้ 1 คะแนน พูดเป็นวลีได้สอดคล้องกับภาพ ให้ 2
คะแนนพูดเป็นประโยคได้สอดคล้องกับภาพให้ 3
คะแนน พูดเป็นเรื่องราวจำนวน 5 ข้อข้อละ 3 คะแนน ไม่

พูดหรือพูดโดยไม่มีเนื้อหาจากภาพเลย ให้ 0 คะแนน
พูดเล่าเรื่องจากภาพได้แต่ยังพูดเก็บรายละเอียดของภาพ
ไม่หมดให้ 1 คะแนน พูดเล่าเรื่องจากภาพได้พูดเก็บ
รายละเอียดของภาพได้หมดให้ 2 คะแนน (ใคร ทำอะไร
ที่ไหน) พูดเล่าเรื่องจากภาพได้พูดเก็บรายละเอียดของ
ภาพได้หมด ให้ 3 คะแนน(ใคร ทำอะไร ที่ไหน) และ
สามารถพูดสร้างเรื่องต่อเติมจากภาพได้3 คะแนน โดย
หาความเที่ยงตรงของแบบประเมินทักษะทางการพูด ไป
ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้าน
การศึกษาปฐมวัย พิจารณาลงความเห็นได้ค่าดัชนีความ
สอดคล้องระหว่างความสามารถทางการพูดกับ
จุดประสงค์ซึ่งได้ค่า IOC ที่อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 นำ
แบบประเมินทักษะทางการพูด ที่ปรับปรุงแก้ไขและ
คัดเลือกจำนวน 25 ข้อ ไป (Try Out) กับนักเรียนชั้น
อนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนสถานีวิมลแดนที่
ไม่ใช่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน วิเคราะห์รายข้อเพื่อหา
ค่าอำนาจจำแนก (r) โดยหาค่าความสัมพันธ์รายข้อกับ
คะแนนรวม ข้ออื่นๆ ที่เหลือ คัดเลือกแบบประเมินที่มีค่า
อำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป วิเคราะห์หาความเชื่อมั่น
ทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของ
ครอนบาค (Cronbach's Alpha) ได้เท่ากับ .72 ได้ค่า
ความเชื่อมั่นของแบบประเมินรายด้านดังนี้ ด้านการพูด
เป็นคำศัพท์ .78 ด้านการพูดเป็นประโยค .82 ด้านการ
พูดเป็นเรื่องราว .76

การดำเนินงานวิจัย

การทดลองครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปี
การศึกษา 2557 เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4
วัน รวมทั้งสิ้น 32ครั้ง โดยมีแผนการทดลองดังนี้ ประเมิน
แลสังเกตกลุ่มตัวอย่างทดลองก่อนการทดลอง (Pretest)
โดยใช้แบบประเมินทักษะทางการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
โดยใช้เวลา 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง ในช่วงเวลา 09.00-
10.00 น. ทดสอบวันละ 5 คน ดำเนินการทดลอง โดย
ผู้วิจัยจัดกิจกรรมโครงการ เรื่อง“ดอกไม้” เป็นระยะเวลา
8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ4 วัน วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง

โดยจัดกิจกรรมในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เมื่อ
ดำเนินการทดลอง 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยประเมินและสังเกต
กลุ่มตัวอย่างหลังการทดลอง (Posttest) โดยใช้แบบ
ประเมินทักษะทางการพูด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เวลา 5
วัน วันละ 1 ชั่วโมง ในช่วงเวลา 09.00-10.00 น. ทดสอบ
วันละ 5 คน นำคะแนนที่ได้จากการวัดก่อนและหลังมา
หาค่าสถิติพื้นฐานความสามารถด้านการพูด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยหาค่าสถิติพื้นฐานของความสามารถด้าน
การพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์

แบบโครงการ ทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบ
ความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการทดลองโดย
ใช้ t-test for Dependent Sample

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการจัด
ประสบการณ์แบบโครงการที่มีผลต่อความสามารถด้าน
การพูดของเด็กปฐมวัย ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอการวิเคราะห์
ข้อมูล ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูด ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย

ความสามารถทางการพูด	ก่อน			หลัง			สูงขึ้น
	\bar{X}	SD	แปลผล	\bar{X}	SD	แปลผล	
1. ด้านการรู้คำศัพท์	10.53	0.64	ปานกลาง	16.40	2.35	ดี	5.87
2. ด้านการพูดเป็นประโยค	18.13	1.51	ปานกลาง	21.87	1.18	ดี	3.74
3. ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	9.80	3.32	ปานกลาง	14.87	0.35	ดี	5.07
รวม	38.45	4.09	ปานกลาง	53.13	2.53	ดี	14.66

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 1 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย มีความสามารถทางการพูด
โดยรวมสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 53.13 อยู่ในระดับดี โดยสูงขึ้นทั้ง 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ด้านการพูดคำศัพท์ ก่อนการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย ความสามารถทางด้านการพูดคำศัพท์ของ
นักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.53 อยู่ในระดับปานกลาง หลังได้รับการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.40 อยู่ในระดับดี และ
มีค่าเฉลี่ยด้านการพูดคำศัพท์สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม เท่ากับ 5.87

2. ด้านการพูดเป็นประโยค ก่อนการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย ความสามารถทางด้านการพูดเป็น
ประโยค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.13 อยู่ในระดับปานกลาง หลังได้รับการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.87 อยู่ในระดับดี และมี
ค่าเฉลี่ยด้านการพูดเป็นประโยคสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม เท่ากับ 3.74

3. ด้านการพูดเป็นเรื่องราว ก่อนการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย ความสามารถทางด้านการพูดเป็นเรื่องราวของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.80 อยู่ในระดับปานกลาง หลังได้รับการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.87 อยู่ในระดับดีและมีค่าเฉลี่ยด้านการพูดเป็นเรื่องราวสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม เท่ากับ 5.07

ตาราง 2 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดก่อนและหลังการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย

ความสามารถทางการพูด	ก่อน		หลัง		\bar{D}	S_D	t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD				
1.ด้านการรู้คำศัพท์	10.53	0.64	16.40	2.35	5.87	2.29	-9.90 [*]	.000
2.ด้านการพูดเป็นประโยค	18.13	1.51	21.87	1.18	3.74	1.67	-8.67 [*]	.000
3. ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	9.80	3.32	14.87	0.35	5.07	3.17	-6.19 [*]	.000
รวม	38.45	4.09	53.13	2.53	14.66	3.96	-14.35 [*]	.000

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 2 ปรากฏว่า หลังได้รับการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดทุกด้าน มีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 14.66 ซึ่งสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถทางการพูดรายด้านทุกด้านก็สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านการพูดคำศัพท์ ก่อนการจัดกิจกรรม ความสามารถด้านการพูดคำศัพท์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.53 หลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.40 มีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 5.87 แสดงว่าหลังการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดคำศัพท์ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถด้านการพูดเป็นประโยค ก่อนการจัดกิจกรรม ความสามารถด้านการพูดเป็นประโยค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.13 หลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.87 มีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 แสดงว่าหลังการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดเป็นประโยค สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถด้านการพูดเป็นเรื่องราว ก่อนการจัดกิจกรรม ความสามารถด้านการพูดเป็นเรื่องราวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.80 หลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.87 มีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 5.07 แสดงว่าหลังการจัดกิจกรรมโครงการดอกไม้แสนสวย นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดเป็นเรื่องราว สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยผลการศึกษาพบว่า

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ มีความสามารถทางการพูดโดยรวมสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 53.13 อยู่ในระดับดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านการพูดคำศัพท์มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 16.40 อยู่ในระดับดี ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.53 อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยด้านการพูดคำศัพท์สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม เท่ากับ 5.87

2) ด้านการพูดเป็นประโยคมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.87 อยู่ในระดับดีก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.13 อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยด้านการพูดประโยคสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม 3.74

3) ด้านการพูดเป็นเรื่องราวมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.87 อยู่ในระดับดีก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.80 อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยด้านการพูดเป็นเรื่องราวสูงกว่าก่อนทำกิจกรรม เท่ากับ 5.07

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ มีความสามารถทางการพูดโดยรวมสูงขึ้น สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดประสบการณ์แบบโครงการ (Project Approach) เป็นรูปแบบการจัดประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกด้าน (ความรู้ ทักษะ อารมณ์ จริยธรรม) นักเรียนเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและลงมือปฏิบัติจริง (คณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2534: 10-17) แคทซ์; และชาร์ด (เปลว ปุริสาร. 2543: 19 - 20; อ้างอิงจาก Katz; & Chard. 1994. Engaging Children's minds : The project approach); (จิรภรณ์ วสุวัต: 2540: 7) โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุนส่งเสริมและการกระตุ้น ด้วยคำถามที่สอดคล้องกับประเด็นความสนใจของเด็ก (สุจินดาจรุงศิลป์. 2540: 2 - 9) สอดคล้องกับอุทัยบุญโท (2544: บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการโดยใช้แบบสังเกตความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยเพื่อคัดเลือกเด็กที่มีความเชื่อมั่นต่ำหลังจากที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการแล้วเด็กมี

พฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นเช่นเดียวกับ ปัทมา ศุภกานี (2545: 65) ศึกษาพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยก่อนการจัดประสบการณ์ และระหว่างการจัดประสบการณ์แบบโครงการในแต่ละสัปดาห์มีพฤติกรรมทางด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.001 โดยเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมทางด้านสังคมโดยเฉลี่ยรวมและแยกตามรายด้าน ระหว่างการจัดประสบการณ์แบบโครงการในแต่ละสัปดาห์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ นอกจากนี้ สุทธิธนา ชันอาสา (2550: 90) ศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาทุกด้านได้แก่ด้านภาษาด้านตรรกะ/ คณิตศาสตร์ ด้านมิติด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวด้านดนตรีด้านความเข้าใจระหว่างบุคคลด้านความเข้าใจตนเองด้านธรรมชาติของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบและจุฑา สุขใส (2545: บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวของแบบมีความหมายที่มีต่อพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยกลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชาย - หญิงอายุระหว่าง 5 - 6 ขวบผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวของแบบมีความหมายและเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวของแบบปกติมีความก้าวหน้าของพัฒนาการทางการพูดเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้น

ผลการเปรียบเทียบการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า ทุกด้าน ค่าเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรมสูงขึ้นก่อนการจัดกิจกรรม สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1) ด้านการพูดคำศัพท์มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารเป็นพื้นฐานที่จะช่วยฝึกทักษะด้านภาษาได้เป็นอย่างดี (สุภาวดีศรีวรรณะ. 2542: 63-64) และส่งเสริมพัฒนาการทาง

สติปัญญาของเด็กปฐมวัยตามทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540: 138) ซึ่งจากแนวคิดของเฮิร์ลอค (นิรันดร์ รอดเยี่ยม. 2531: 20-23; อ้างอิงจาก Hurlock. 1978; Child Development. P.185-186)กล่าวว่า ความสามารถที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่นต้องอาศัยความรู้ศัพท์ต่างๆ เป็นพื้นฐาน สอดคล้องกับ ฝ่ายวิชาการอนุบาลรักลูก (รักลูก. 2534: 3-4) ที่กล่าวว่าพัฒนาการทางการพูดของเด็กจะเริ่มพูดเป็นคำพูดหัดพูดทีละคำก่อน ในบางครั้งเด็กจะมีการทดลองใช้คำศัพท์ใหม่ๆ(เบญจมาศพระธานี.2540: 9-11) เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาอย่างรวดเร็ว หากได้รับการส่งเสริมอย่างเหมาะสมจะช่วยให้เด็กใช้ภาษาได้เป็นอย่างดีโดยจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กเช่นกิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีรูปภาพประกอบจะมีการชี้วัตถุที่อยู่ในรูปภาพจะดึงดูดความสนใจของเด็กได้ให้ความสนุกสนานความผ่อนคลายสามารถสอนคำและช่วยให้เด็กจดจำข้อมูลต่างๆได้ง่ายขึ้น (สุมาลีเรืองศิลป์.2537) สอดคล้องกับผลการวิจัยของเบญจะ คำมะสอน (2544: บทคัดย่อ) ศึกษาถึงความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องโดยใช้ภาพประกอบซึ่งผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางภาษาของเด็กสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง เช่นเดียวกับ สอน สุทธาอามาตย์ (2545: บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหารศึกษากับเด็กอายุ 5-6 ปีโรงเรียนพระราม 9กาญจนาภิเษกผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหารมีความสามารถด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2) ด้านการพูดเป็นประโยคมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยนั้นมีพัฒนาการที่เป็นขั้นตอนกระบวนการ และสามารถที่จะจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริม

ความสามารถกระตุ้นให้เด็กเกิดพัฒนาการทางการพูดได้ โดยการพูดคุยนำเรื่องให้ฟังเล่านิทาน การพูดคำคล้องจอง การเล่นเกม และการจัดกิจกรรมต่างๆแต่ละวิธีล้วนเป็นการจัดประสบการณ์ทางภาษาที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกฝนทำซ้ำๆอย่างสม่ำเสมอ มีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดการติดต่อสื่อสารสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จุฑา สุกใส (2545: บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองแบบมีความหมายที่มีต่อพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยกลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชาย – หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ขวบผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองแบบมีความหมาย และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองแบบปกติมีความก้าวหน้าของพัฒนาการทางการพูดเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้น เช่นเดียวกับ ชิมสัน (สนองสุทธาอามาตย์. 2545: 17; อ้างอิงจาก Simpson. 1998) ได้ศึกษาลักษณะภาษาพูดของเด็กปฐมวัย 4 ปีที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นแบบเล่าเรื่องซ้ำ ผลการวิจัยพบว่าการเล่นเล่าเรื่องซ้ำช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการสื่อสารมากขึ้นกล่าวคือช่วยให้เด็กพัฒนาความสามารถในการถ่ายทอดภาษาให้ชัดเจนละเอียดลออครอบคลุมความหมายที่ต้องสื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้และความเข้าใจซึ่งความสามารถนี้วัดได้เป็นจำนวนคำประโยค (Length of a T-unit) ไม่ได้วัดที่ปริมาณคำซึ่งมิลเลอร์ (Miller. 1951) ถือว่าความสามารถนี้เป็นเครื่องมือที่สามารถวัดความซับซ้อนของรูปประโยคได้เป็นอย่างดี

3) ด้านการพูดเป็นเรื่องราว มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากการจัดประสบการณ์แบบโครงการเกิดจากความสนใจและสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กที่กระตุ้นและสนับสนุนการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัยสามารถนำครูไปสู่การเรียนการสอนที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ (ลำดวน บัน สันเทียะ. 2545: 29) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ คอลลิง (เปลว บุริสาร. 2543: 25; อ้างอิงจากCollings. 1923) ทำการศึกษาวิจัยโดยใช้การจัดประสบการณ์แบบ

โครงการในระยะแรกของการพัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์พบว่าเด็กในกลุ่มทดลองที่ใช้การจัดประสบการณ์แบบโครงการสามารถทำคะแนนการสอบที่เน้นการเขียนการอ่านและคณิตศาสตร์ได้สูงกว่าเด็กในกลุ่มควบคุมที่มาจากการสอนที่เน้นการอ่านเขียนโดยตรงและมีทักษะทางสังคมมีทัศนคติที่ดีและพฤติกรรมเอื้อเพื่อสังคมช่วยเหลือซึ่งกันและกันมากกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งผลการวิจัยครั้งนั้นนำไปสู่แนวคิดในการปฏิรูปการศึกษาโดยเน้นการยึดเด็กเป็นศูนย์กลางเช่นเดียวกับสนองสุทธาอมายต์ (2545: บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหารศึกษากับเด็กอายุ 5-6 ปีโรงเรียนพระราม9กาญจนาภิเษกจำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหารมีความสามารถด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหารมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติ และณัฐวดี ศิลากรณ์(2556: 58-59) ศึกษาเรื่อง ความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ

การจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบหุ่น พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานประกอบหุ่น มีความสามารถด้านความรู้คำศัพท์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการจัดการศึกษาผลของการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อพัฒนาการทางด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการประดิษฐ์งานศิลปะควรมีการศึกษาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรม เล่าเรื่องจากประสบการณ์จริง

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2546). **แผนการจัดประสบการณ์ระดับก่อนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนา หลักสูตรกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2547). **การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: เอดิสัน
- จุฑา สุกลใส. (2545). **ผลของการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองแบบมีความหมายที่มีต่อพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย**. ปรินญาณพนธ์กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิต วิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิรภรณ์ วสุวัต. (2540). **การพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมจริยธรรมทางสังคมของเด็กวัยอนุบาลตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ โดยการใช้การจัดประสบการณ์แบบโครงการ**.วิทยานิพนธ์กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

นาเนตร ธรรมบวร. (2544). การประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2549). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เบญจจะ คำมะสอน. (2544). **ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริม**

ประสบการณ์พูดเล่าเรื่องต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เบญจมาศ พระธานี. (2540). **วรรณกรรมเด็ก**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

บำเพ็ญ การพาณิชย์. (2544). **โครงการ “ขนมอร่อย” ระหว่างวันที่ 1-30 มกราคม**. โรงเรียนอนุบาลระยอง.

ปัทมา ศุภกานี. (2545). **การศึกษาพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบ**

โครงการ. ปรินญาณินพนธ์กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

เปลว นริสาร. (2543). **การศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบ**

โครงการ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. (2525). **สื่อการสอนระดับปฐมวัยศึกษา**. เอกสารการสอนชุดที่ 1- 7. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.

เยาวพา เดชะคุปต์. (2528). **กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

----- . (2536). **การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและ

ล่าดวน ปันสันเทียะ. (2537). **ผลการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์สำหรับเด็ก**

ปฐมวัย. ปรินญาณินพนธ์กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

วรรณิโส ประยูร. (2537). **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

วราภรณ์ รักวิจัย. (2527). **การศึกษาก่อนวัยเรียน เอกสารประกอบการสอน** กร.311. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตร

และการ สอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2533). **การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน.

_____. (2541). **พัฒนาการทางภาษา**. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

สิริมา ภิญโญนนตพงษ์. (2550). **ECD 201 การศึกษาปฐมวัย**. หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์. (2540). **การสอนแบบโครงการ (Project Approach) สำหรับเด็กปฐมวัย**. เอกสารประกอบการ

อบรมเชิงปฏิบัติการหน้า 13. ชมรมการศึกษาปฐมวัย.

สุภาวดี ศรีวรรณะ. (2542). **พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม**. นครสวรรค์: อินทนนท์การพิมพ์.

สุทธิธนา ชันอาสา. (2550). **ความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการ**

ปรินญาณินพนธ์กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อุทัย บุญโท. (2544). **การศึกษากิจกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์**

แบบโครงการ. ปรินญาณินพนธ์กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

Edwards, C.; Gandini, L. and Forman G. (1993). **The Hundred Language of children : The Reggio Emilia**

approach to early childhood education. (P.151-169). N.J. : Ablex.

- Gardner, H. (1985). **Frames of mind The theory of multiple intelligences**. New York: Basic Books.
- Hartman, A.J. (1995). "Project Work : Supporting Children need for Inquiry", **Association for Children Education International**. 7(3): 11 - 15.
- Hurlock, E.B. (1978). **Child Development**. 6 e.d. New York : McGraw – Hill Book Co.
- Katz, L.G. and Chard, S.C. (1994). **Engaging Children's Minds : The Project Approach**. Norwood : N.J. Ablex.
- Miller, G.A. (1951). **Language and Communication**. New York: McGraw-Hill Book Co.
- Simpson, T. (1988). **Characteristic of Oral Language used by Selected four-Year olds in story Retellings**
Dissertation, Ph.D. University of Missouri-Columbia.
- Sirima Pinyoanuntapong, (2013). **The Development of Thai Early Childhood Education Curriculum to Promote Desirable Characteristics of Preschool Children**. *Procedia-Social and Behavioral Sciences* 88 (2013). 321-327.